

[Jørgen Estrup]

Jeg vil også gerne minde om Venstre, som på et tidspunkt, hvor man følte sig fri for ansvaret, ikke var bange for at komme med et forslag om dette. Oven i købet ligger der et lovforslag fra slutningen af 1960'erne, hvor Venstre meget klart siger det samme som Det Radikale Venstre. Intet har man gjort. Heller ikke i dag kunne vi få noget tilsagn fra hr. Povl Brøndsted om, at der ville ske noget. Velvillige ord.

Kristeligt Folkeparti har gentagne gange givet sin støtte til dette forslag i ord. I gerning ingenting. I dag siger hr. Glønborg nærmest noget i retning af: Vi synes, det egentlige problem er, at der er eksklusivaftaler på arbejdsmarkedet. Det er det, vi gerne vil have gjort noget ved. Men, hr. Glønborg, det ville være rart at høre, om man så fra regeringens side vil gøre noget ved spørgsmålet om eksklusivaftaler. Jeg tror, hr. Glønborg skulle spørge arbejdsministeren, om arbejdsministeren er villig til det. Jeg kan på forhånd oplyse hr. Glønborg om, at det er arbejdsministeren ikke, for det har jeg på tryk fra arbejdsministeren. Så hvad er der tilbage af Kristeligt Folkepartis synspunkter andet end ingenting? Man ønsker ikke at røre ved denne sag, så længe man sidder i regeringen.

Dér er vi så nu, må vi konstatere, nøjagtig samme sted som tidligere, meget tydeligt markeret med justitsministerens krav, må det vel næsten betegnes, til folketingsudvalget. Det var egentlig overraskende, for det er vel Folketinget selv, der bestemmer sin arbejdsgang. Men jeg forstod det næsten som et krav om, at vi nu skulle sammenkæde de to radikale forslag. Det tror jeg egentlig godt udvalget selv kan finde ud af.

Men jeg forstår godt justitsministerens ønske, for det, som kendetegner både regeringspartierne synspunkter og Socialdemokratiets synspunkt, er jo, at hvis vi kan fastholde sammenkædningen af partiregnskaberne og spørgsmålet om frivillighed for bidrag til politiske partier, så har vi nok en stor sandsynlighed for, at vi ikke kommer ud af stedet. Socialdemokratiet ønsker ikke at slippe taget i fagbevægelsens penge, og regeringspartierne ønsker ikke at offentliggøre noget som helst om, hvor de får pengene fra, for så risikerer de nemlig også at miste penge.

Jeg synes, det er beklageligt. Det viser desværre noget om niveauet i dansk politisk debat: der er ikke nogen, der føler sig forpligtet af en

efter min mening meget klar folkelig stemning omkring dette punkt. Jeg synes senest man så det meget tydeligt i forbindelse med valgkampen i efteråret, hvor vi måtte konstatere, at de mere end 100 mio. kr., som man bl.a. gav til Socialdemokratiets valgkamp ekstraordinært, i høj grad var med til at modarbejde en række af de medlemmers politiske synspunkter, som nu måtte bidrage. Det kan ikke være en rimelig måde at praktisere demokrati på, det kan ikke være en rimelig måde at føre valgkamp på, og derfor synes jeg egentlig, at det er en beklagelig situation.

Det er endnu mere beklageligt, når man ser det i lyset af, at det forslag, som vi har til debat som næste punkt på dagsordenen, jo ikke løser dette problem.

Når vi har fået den lange debat om frihed for partipolitiske bidrag, så er det jo, fordi man i en række sammenhænge, i fagforeningssammenhæng, men også i arbejdsgiverforeningssammenhæng, har et problem, fordi man er nødt til at støtte bestemte politiske partier. Vi har fået domme for det, men vi løser ikke det grundlæggende problem ved blot at udstede bødekrav og eventuelt – som vi skal til at diskutere – have nogle ret tilfældige regler om genansættelse. Det egentlige problem er, at man altså ikke kan få lov til at beholde sine politiske friheder, hvis man også gerne vil varetage sine erhvervsinteresser. Det burde ikke være sådan; det er heller ikke forudset sådan i grundloven.

Jeg synes – for nu at holde mig til det overordnede – at man endnu en gang burde overveje både fra regeringspartierne side og fra Socialdemokratiets side, om vi ikke i denne sag kunne lave den ordning eller den forståelse, som Det Radikale Venstre foreslog under udvalgsarbejdet sidste forår, nemlig at man vedtager en beslutning om, at der skal være lovgivning på dette område, men med en tidsfrist, så man tilgodeser alle eventuelle gode kræfter på arbejdsmarkedet – det være sig på arbejdsgiverside eller på fagforeningsside – der trods alt måtte være skjult nogle steder, som synes, at politiske demokratiske rettigheder også spiller en rolle. En sådan frist kunne betyde, at regeringens pligt til lovgivning først blev aktuel, efter at man i løbet af sådan en 1–2-årig periode havde set, at organisationerne ikke havde vilje til at gennemføre de regler, som vi efterlyser her. Det synes jeg trods alt ville være konstruktivt. En